

fald foretage for at hindre en fortsættelse heraf?"

Jørgen Jensen: Jeg vil gerne komme med den indledende bemærkning, at jeg ikke med mit spørgsmål til finansministeren har haft til hensigt på nogen måde at blande mig i den såkaldte Wambergssag; den henhører også mig bekendt under landbrugsministeren. Men under retsmøderne vedrørende den nævnte sag kastes der af og til lys — et spotlight — over visse sider af samfundslivet og statsadministrationen. Jeg mener, at dette bl. a. var tilfældet, da et vidne, en professor ved landbohøjskolen, for nylig sagde noget om den praksis, han mente var gængs, når det drejer sig om styrelseres bevillingsansøgninger.

Jeg beder formanden om tilladelse til et citat fra dagbladet Politiken fra den 16. maj d. å. Citatet lyder:

„Når man ved, hvordan ingeniører og arkitekter skærer projekter ned, er der ikke spor at sige til, at Wamberg satte sine krav til røntgenafdelingen så høje, udtalte professor Johs. Moustgaard under særdomstolens møde i landbohøjskole-sagen i går.

Dr. Wamberg gjorde blot som alle vi andre, sagde professor Moustgaard, han skruede kravene højt op. Når først arkitekter og ingeniører og siden lønningsudvalget har klippet ansøgninger ned, er der ikke meget tilbage. Jeg ville have gjort det samme. Søger man inden for statsadministrationen om 3 assistenter, får man 1.“

Jeg personlig har ingen som helst mulighed for at skønne over, om dette vidneudsagn, citeret som anført, dækker over en mere eller mindre udbredt realitet inden for statsadministrationen. Jeg nævner dog, at dagbladet Politiken selv har fundet sagen så væsentlig, at bladet den 17. maj, altså dagen efter, indeholdt en leder derom. Jeg skal ikke citere den, blot nævne, at overskriften var: „Vor egen basar“, og under rubrikken lød: „Når der tinges om statsbevillingerne“. Den højtærede finansminister har utvivlsomt, i hvert fald med nogen interesse, også læst denne ledende artikel fra regeringsbladet i hovedstaden.

Gennem svaret på det spørgsmål, jeg her har stillet, tror jeg at den højtærede finans-

minister kan få lejlighed til ganske kort at belyse situationen omkring bevillingsansøgningspraksis. Er det for stærkt at sige, at en del folk føler sig urolige ved læsningen af et pressereferat som det før citerede af et vidneudsagn? Er det sådan, staten i almindelighed administrerer, siger folk, er det jo ikke underligt, at statens udgifter nu er på over 10 milliarder kroner, og at det øjensynlig er helt umuligt at spare. Jeg tror, at mange folk tænker sådan. Et medlem af finansudvalget, f. eks. jeg selv, måtte føle sig ikke mindre usikker, hvis det virkelig er sådan, at nogle — flere eller færre — bevillingsansøgninger i starten er skruet højt op over de saglige behov. Bevillingsansøgninger har en lang vej at gå gennem mange instanser. Hvornår kan man stole på, at de har nået realitetsniveauet? Jeg tror bestemt, at nogle styrelser er helt pæne og strengt saglige, men kender ressortministeriet og finansministeriet dem til forskel fra eventuelle andre? Kan allerede på det tidlige tidspunkt bukkene skilles fra fårene? Eller sker det først længere henne ad vejen? Er det finansudvalget, der skal reducere en ansvarlig ministers ansøgning? Som regel siger vi jo ja til en ansøgning, undertiden nej, men reduktion sker sjældent. Måske burde vi gøre det, nemlig hvis vi har en mistanke om, at der er „fup på drengen“, som det vist hedder i tidens noget ejendommelige sprog.

Jeg håber, at den højtærede finansminister gennem sit svar kan sprede lys over sagen, berolige nogle samfundsinteresserede mennesker og også vejlede medlemmer af det høje ting og dets finansudvalg.

Finansministeren (Poul Hansen): Ja, jeg tør naturligvis ikke sige, om der er „fup på drengen“, men man kunne have indtryk af, at det ærede medlem måske var ude på lidt skæg.

Må jeg sige, at når spørgsmålet er adresseret til mig, er det vel ud fra den rigtige betragtning, at alle bevillingsspørgsmål behandles i finansministeriet. Dette indebærer imidlertid ikke, at finansministeriet har kendskab til alle de ønsker, der fremsættes af de enkelte statsinstitutioner. Det må jo erindres, at fagministerierne gennemgår bevillingsønskerne kritisk, inden de fremsættes over for finansministeriet. Jeg kan